

Arrest

nr. 172 128 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd op 11 december 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 28 november 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 19

februari 2008 bij arrest nr. 7 468 eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 16 maart 2009 verwierp de Raad van State bij arrest nr. 191.461 het cassatieberoep, ingesteld tegen dit arrest.

Op 31 december 2005 liep verzoeker ernstige verwondingen op na een brand, waarna hij door de arbeidsrechtbank voor 66% arbeidsongeschikt werd verklaard.

Op 17 mei 2008 diende verzoeker een eerste aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2008 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk, waarna verzoeker een attest van immatriculatie ontving.

Op 17 november 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 1 oktober 2010 door de gemachtigde werd geweigerd.

Op 24 oktober 2011 stelde de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

Op 15 december 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 mei 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 15 februari 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 april 2012 vernietigde de Raad bij arrest nr. 78 847 de beslissing van 15 december 2011 waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2011.

Op 10 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 15 februari 2012 op basis van artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 30 juli 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 mei 2008 opnieuw ongegrond en gaf hij het bevel tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 oktober 2012 werden deze beslissingen van 13 augustus 2012 door de gemachtigde ingetrokken.

Op 30 november 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer opnieuw een medisch advies op.

Op 13 december 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 mei 2008 opnieuw ongegrond en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2013 werden deze beslissingen van 13 december 2012 door de gemachtigde ingetrokken.

Op 26 juli 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

Op 29 juli 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 mei 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de vierde maal ongegrond en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 31 juli 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 december 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2014 werd ingediend door:

*M., M. (...)
nationaliteit: Libanon
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt er verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene uitstekend geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij; dat betrokkene met gemak de Franse taal hanteert wat hem toestaat sociale relaties op te bouwen; dat betrokkene ondanks het feit dat hij voor 66% arbeidsongeschikt bevonden werd, werkwillig is en een werkbelofte voorlegt (zie schrijven S.S.A.); dat betrokkene vriendschappen opgebouwd heeft in België; dat er met lof over betrokkene gesproken wordt in de getuigenverklaringen die hij voorlegt en dat hij intussen veel sociale contacten gelegd heeft in zijn leefgemeenschap, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 11 april 2005, hij diende een asielaanvraag in op 12 april 2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19 februari 2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar 10 maand 7 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Op 12 maart 2008 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hij gaf er echter de voorkeur aan geen gevolg te geven aan dit bevel. De aanvraag 9ter werd onvankelijk bevonden op 23 juli 2008 gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op 17 mei 2008 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Op 15 december 2011 werd de aanvraag een eerste maal ongegrond verklaard, betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing en de beslissing werd vernietigd. Op 13 augustus 2012 werd wederom een beslissing tot ongegrondheid genomen, nadat betrokkene opnieuw beroep aantekende, werd de beslissing ingetrokken. Op 13 december 2012 werd weer een ongegrondheidsbeslissing genomen, na een beroep van betrokkene werd de beslissing opnieuw ingetrokken. Op 29 juli 2013 werd terug een beslissing tot ongegrondheid genomen. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 13 augustus 2013. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een beroep ingesteld werd tegen deze beslissing. Wat er ook van zij, dergelijk beroep is niet schorsend. Betrokkene wist (of diende te weten)

dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het loutere gegeven dat betrokkene in afwachting van een uitspraak in het kader van haar aanvraag 9ter tijdelijk op het grondgebied mocht verblijven, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis en verantwoordt niet waarom betrokkene de aanvraag op heden niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure en van de behandeling van zijn aanvraag artikel 9ter- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Het invoeren van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) kan niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 3 december 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1. Overwegende dat verzoeker een regularisatieaanvraag heeft ingediend teneinde een machtiging van verblijf te vragen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980;

Dat hij, aangezien hij beantwoordde aan de criteria die door de Minister werden vooropgesteld in zijn instructies van 19.07.2009, ook heeft gevraagd dat de aanvraag zou worden beoordeeld in het licht van deze instructies;

Overwegende dat de aanvraag van verzoeker als onontvankelijk wordt afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken als voorafgaande opmerking stelt dat de instructies van 19.07.2009 werden vernietigd door de Raad van State, en dat de criteria die erin vervat zijn dus niet meer van toepassing zijn;

Dat verzoeker wenst te verduidelijken dat de tegenpartij de aanvraag van verzoeker moet onderzoeken;
Dat op zich niets belet, aangezien de (vernietigde) instructies slechts bepaalde criteria verduidelijkt binnen het toepassingsgebied van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat de tegenpartij de criteria die in de instructie vermeld worden in overweging worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en gegrondheid van een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van voormeld artikel ;

Dat verzoeker in zijn aanvraag had verwezen naar de instructies van 19.07.2009, meer bepaald naar het aspect van de onredelijke termijn van behandeling van de aanvragen voor verblijf van verzoeker;

Dat, ter herinnering:

- verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 12.04.2005,

- dat hij een weigeringsarrest verkreeg van Uw Raad aangaande zijn asielaanvraag op 19.02.2008

- dat hiertegen een procedure werd ingediend bij de Raad van State

- dat verzoeker op 17.05.2008 een aanvraag tot medische regularisatie indiende

- dat de tegenpartij deze aanvraag o.b.v. artikel 9ter ontvankelijk heeft verklaard op 23.07.2008 en dat hij een attest van immatriculatie heeft ontvangen

- dat hij op 16.03.2009 een weigeringsarrest kreeg van de Raad van State aangaande zijn asielaanvraag

- dat zijn aanvraag tot medische regularisatie hangende is geweest tot 29.07.2013, datum waarop een beslissing werd genomen dat zijn aanvraag ongegrond was Dat verzoeker dus, alleen al in het kader van zijn aanvraag 9ter, een procedure heeft gehad van 5 jaar en 2 maanden, waarvan meer dan 5 jaar in de gegrondheidsfase; Dat verzoeker in de aanvraag 9bis ("humanitaire" regularisatie) heeft gewezen op het feit dat zowel de asielprocedure als de procedure aangaande de medische regularisatie een onredelijke termijn hebben geduurd; Dat verzoeker heeft aangehaald dat deze onredelijke termijn van beide procedures zowel in overweging moeten worden genomen in de ontvankelijkheidsfase als in de gegrondheidsfase van de analyse van de aanvraag tot humanitaire regularisatie van verblijf;

Dat de tegenpartij zich heeft beperkt tot een analyse van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie, gelet op het feit dat er een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen;

Dat, met betrekking tot de onredelijkheid van de termijn van de asielprocedure en de medische regularisatie, de tegenpartij heeft aangehaald dat de duur van de asielprocedure van verzoeker niet onredelijk was, aangezien enkel de duur van de procedure van de behandeling ten gronde wordt in acht genomen;

Dat hiermee - minstens impliciet – door de tegenpartij is aanvaard dat de onredelijke termijn van de behandeling van een asielaanvraag een element is waarmee rekening wordt gehouden in de beoordeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ;

Dat de tegenpartij in casu echter aanhaalt dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk was; dat hierbij wordt gespecificeerd door de tegenpartij dat de termijn die in rekening wordt gebracht deze is waarbij de Belgische asielinstanties de aanvraag ten gronde behandelen; dat de behandelingstermijn van de asielaanvraag voor de Raad van State derhalve niet in rekening wordt gebracht;

Dat verzoeker in de aanvraag tot humanitaire regularisatie zich echter niet enkel heeft beroepen op de onredelijke termijn van de asielaanvraag maar ook op de onredelijkheid van de termijn van behandeling van de medische regularisatieaanvraag;

Dat verzoeker in de humanitaire regularisatieaanvraag heeft gesteld dat het beginsel van een redelijke behandelingstermijn ook van toepassing is voor de procedure tot medische regularisatie;

Dat in de humanitaire regularisatieaanvraag werd gesteld dat deze criteria van onredelijkheid van de termijn van toepassing zijn op asielaanvragen en ook op aanvragen in verband met gezinshereniging;

Dat hierbij werd gevraagd om in de beoordeling van de humanitaire regularisatie dit criterium ook in overweging te nemen aangaande de behandeling van een medische regularisatieaanvraag ;

Dat het feit zijn aanvraag binnen een redelijke termijn behandeld te zien immers een beginsel van behoorlijk bestuur is; Dat de zorgvuldigheid immers vereist dat een aanvraag binnen een redelijke termijn wordt behandeld;

Dat verzoeker hierbij ten overvloede wenst te wijzen op artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waarbij wordt gesteld dat :

"Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat, indien het zo is dat dit artikel specifiek de instellingen en organen van de Europese Unie betreft, er toch op moet worden gewezen dat hierin wordt bevestigd dat de onredelijke termijn in een behandelingsprocedure voor een administratie een schending inhoudt van het recht van de burger op behoorlijk bestuur;

Dat de behandeling binnen een redelijke termijn van een aanvraag door het bestuur een algemeen beginsel is van behoorlijk bestuur;

Dat verzoeker heeft aangehaald dat zijn aanvraag tot medische regularisatie gedurende 5 jaar en 2 maanden hangende was, waarvan 5 jaar ten gronde; Dat de duur van deze behandelingsprocedure geenszins te wijten was aan verzoeker maar aan het falen van de administratie;

Dat de tegenpartij stelt "het loutere gegeven dat betrokkene in afwachting van een uitspraak in het kader van haar aanvraag 9ter tijdelijk op het grondgebied mocht verblijven, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de aanvraag 9bis";

Dat in de beslissing aangaande de behandelingstermijn van de aanvraag 9ter enkel wordt gesteld dat het feit dat er "een zekere behandelingsperiode" is, aan verzoeker geen recht geeft op verblijf;

Dat de tegenpartij dienaangaande dus geen stelling heeft ingenomen met betrekking tot de vraag van verzoeker, te weten te stellen dat de medische aanvraag een onredelijke behandelingstermijn heeft gekend, en dat deze termijn in overweging moet worden genomen zowel bij de ontvankelijkheid van de humanitaire regularisatieaanvraag als de gegrondheid van de aanvraag;

Dat verzoekers humanitaire regularisatieaanvraag op dit punt dus onbeantwoord blijft;

Dat dit een fout in de motivering uitmaakt;

2.

Overwegende dat verzoeker reeds sinds april 2005 in België aanwezig is op ononderbroken wijze, waarbij hij gedurende 8 jaar en 3 maanden onafgebroken in een verblijfsprocedure (asielaanvraag met daarop volgend aanvraag tot medische regularisatie) ;

Dat verzoeker goed geïntegreerd is;

Dat hij voor 66 % werk onbekwaam werd verklaard naar aanleiding van een zeer ernstig ongeval dat gebeurde na zijn aankomst in België; Dat hij ondanks dit wenst tewerkgesteld te worden en dat hij een potentiële werkgever heeft gevonden;

Dat hij geen gevaar is voor de openbare orde;

Dat het duidelijk is dat de tegenpartij in het geheel geen rekening heeft gehouden met het geheel aan elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn dossier;

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie BOES M. "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VANDAMME (eds.) Brugge, die Keure, 2006, nr. 235);

Dat "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van de motiveringsverplichting. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot een "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig (zie BOES, M. l.c., nr. 238, p. 179);

Dat "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten de werkelijkheid ontbreekt" (zie MAST, A.; DUJARDIN, J. VAN DAMME, M. en VAN DE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, 2002, pp. 55-56);

Dat Advocaat-generaal DE SWAEF, het redelijkheidsbeginsel als volgt invult (zoals geciteerd in BOES, M., l.c., nr. 242:

"het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

1. is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

2. is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen ? en

3. is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang? "

Overwegende dat de tegenpartij geen correcte afweging heeft gemaakt van de feitelijke elementen in de zaak en de aanwezige belangen;

Dat verzoeker zonder onderbreking in België verblijft sinds 2005; dat hij procedures heeft doorlopen teneinde zijn verblijf geregulariseerd te zien; dat hij op het ogenblik van de beslissingname voor meer dan 66 % werk onbekwaam is verklaard;

Dat het DVZ sommige van deze elementen apart overloopt en stelt waarom een element niet in overweging kan worden genomen;

*Dat deze echter niet in hun geheel worden genomen om te oordelen of het feit of verzoeker zou terugkeren naar Libanon om van daaruit een aanvraag tot machtiging van verblijf te doen opweegt tegen de verschillende andere elementen die hij heeft aangehaald;
Aangezien verzoeker om al de bovenstaande redenen meent dat de door hem aangevoerde middelen ernstig zijn ;”*

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad dan ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt in die zin dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en wordt uiteengezet dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend volgens de gewone procedure, namelijk bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Vervolgens wordt voor de door verzoeker aangehaalde elementen afzonderlijk verduidelijkt waarom zij niet als dergelijke elementen kunnen worden beschouwd. Verzoeker bespreekt de motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Waar verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald dat de termijn voor zijn medische regularisatieprocedure onredelijk lang was en dat dit zowel bij de ontvankelijkheid als bij de gegrondheid moet in overweging genomen worden en dat op dit punt de bestreden beslissing stilzwijgend zou zijn, kan de Raad niet volgen nu in de bestreden beslissing heel uitgebreid wordt ingegaan op de duur van de medische regularisatieaanvraag. De Raad leest immers: “Op 17 mei 2008 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Op 15 december 2011 werd de aanvraag een eerste maal ongegrond verklaard, betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing en de beslissing werd vernietigd. Op 13 augustus 2012 werd wederom een beslissing tot ongegrondheid genomen, nadat betrokkene opnieuw beroep aantekende, werd de beslissing ingetrokken. Op 13 december 2012 werd weer een ongegrondheidsbeslissing genomen, na een beroep van betrokkene werd de beslissing opnieuw ingetrokken. Op 29 juli 2013 werd terug een beslissing tot ongegrondheid genomen. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 13 augustus 2013. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een beroep ingesteld werd tegen deze beslissing. Wat er ook van zij, dergelijk beroep is niet schorsend. Betrokkene wist (of diende te weten) dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het loutere gegeven dat betrokkene in afwachting van een uitspraak in het kader van haar aanvraag 9ter tijdelijk op het grondgebied mocht verblijven, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis en verantwoordt niet waarom betrokkene de aanvraag op heden niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. Het

feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure en van de behandeling van zijn aanvraag artikel 9ter- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten." De gemachtigde beperkt zijn motivering niet, zoals verzoeker laat uitschijnen tot de vaststelling dat een verblijf in afwachting van de uitspraak geen verblijf opent in het kader van een aanvraag 9bis, maar hij stelt eveneens en op cruciale wijze dat dit niet verantwoordt waarom betrokkene de aanvraag op heden niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. De volgens verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde onredelijk lange duur van de medische regularisatieprocedure werd dus wel degelijk beantwoordt zowel in het kader van de ontvankelijkheid als in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, terwijl een beoordeling in het licht van de gegrondheid overigens in principe overbodig is in de thans bestreden beslissing, die enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheid.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij wijst erop dat hij zich in zijn verblijfsaanvraag heeft beroepen op de criteria die door de Minister werden vooropgesteld in de instructies van 19 juli 2009, en meent dat de vernietiging van deze instructies door de Raad niet belet dat de gemachtigde de criteria ervan toch in overweging neemt bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag. Verzoeker wijst met name op de onredelijke behandelingstermijn van zijn verblijfsaanvragen en stipt aan dat hij naast zijn asielaanvraag - waar de termijn van de behandeling door de Raad van State overigens niet in rekening werd gebracht - ook een procedure van vijf jaar en twee maanden heeft doorlopen in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan meer dan vijf jaar in de gegrondheidsfase. In dat licht wijst verzoeker op artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en stelt hij dat een onredelijke behandelingstermijn een schending inhoudt van het recht op behoorlijk bestuur. De Raad gaat ervan uit dat de verwijzing naar artikel 47 van het Handvest een materiële vergissing betreft, nu dit betrekking heeft op de effectiviteit van het rechtsmiddel en verzoeker *in extenso* artikel 41 citeert.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij reeds sinds april 2005 in België aanwezig is, waarvan acht jaar en drie maanden onafgebroken in een verblijfsprocedure, en wijst erop dat hij goed geïntegreerd is, dat hij 66% werkonbekwaam is na een zeer ernstig ongeval maar dat hij desondanks wenst tewerkgesteld te worden en een potentiële werkgever heeft gevonden en dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Hij meent dat de gemachtigde heeft nagelaten deze elementen in hun geheel te beoordelen en dat hij geen correcte afweging heeft gemaakt van deze elementen en van de aanwezige belangen in de zaak.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan

drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag heeft beroepen op het feit dat hij reeds sinds april 2005 in België verblijft, en op de onredelijk lange behandeling van zijn asielaanvraag en zijn aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor hij aan de criteria meent te voldoen van de instructies van 19 juli 2009. Daarnaast heeft verzoeker zich beroepen op zijn uitstekende integratie in de Belgische maatschappij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inderdaad op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, werd deze instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietiging van deze instructies impliceert naar administratief recht dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde ondanks deze vernietiging van deze instructies zijn verblijfsaanvraag toch kon of moest beoordelen aan de hand van de criteria die daarin vervat waren, gaat hij voorbij aan de boven geciteerde rechtspraak van de Raad van State, waaruit duidelijk blijkt dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria van de instructies - waaronder ook de onredelijk lange behandelingstermijn van zijn voorgaande verblijfsaanvragen - dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde.

In het genoemde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 preciseerde de Raad van State verder dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

De beoordeling van de gemachtigde, dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt de Raad in het licht van deze rechtspraak niet onredelijk over.

Zoals verzoeker stelt is de duur van de asielprocedure of van andere voorgaande verblijfsprocedures inderdaad een element waarmee de gemachtigde rekening kan houden bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zij het dan in principe in de gegrondheidsfase en niet tevens in de ontvankelijkheidsfase, zoals verzoeker meent, tenzij in een zeer uitzonderlijk geval deze lange behandelingsduur het voor de betrokkene uiterst moeilijk maakt om zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen. *In casu* heeft de gemachtigde echter uitdrukkelijk gesteld dat dit niet het geval is en verzoeker gaat hier niet op in maar is van oordeel dat het lang verblijf op zich reeds een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zonder dat hij verder aantoonde waarom dit lang verblijf hem zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Dit betoog kan gelet op de geciteerde rechtspraak van de Raad van State niet worden weerhouden.

Waar verzoeker *“ten overvloede”* de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, erkent hij zelf dat de bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten. Bovendien bepaalt artikel 51 van het Handvest eveneens dat de bepalingen van het Handvest uitsluitend van toepassing zijn wanneer de lidstaten en organen van de Unie het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een zuiver nationaalrechtelijke regel die geen omzetting vormt van het Unierecht, zodat ook om die reden *in casu* niet dienstig naar artikel 41 van het Handvest kan worden verwezen. Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt dat de redelijke termijn op zich een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt. Echter zelfs indien kan aangenomen worden dat de medische regularisatieprocedure in de gegrondheidsfase zeer lang heeft geduurd, dan noch antwoordt verzoeker niet op het kernargument van de gemachtigde, met name dat verzoeker zijn lang verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verantwoordt waarom hij op heden de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet automatisch tot gevolg hebben dat er een buitengewone omstandigheid zou zijn of enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Ook met betrekking tot zijn goede integratie, dat hij voor 66% werkonbekwaam is maar desondanks een potentiële werkgever heeft gevonden en dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, kan de Raad, ongeacht of deze elementen apart of in hun geheel worden beschouwd, de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk bevinden dat dit geen buitengewone elementen zijn aangezien zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet worden behandeld, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State zoals weergegeven in het arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken of deze beoordeling op een onredelijke wijze heeft gemaakt.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES